

Повикахъ другото дѣвойче. И то отговори удовлетворително, споредъ възрастта си.

Тогава, всичкитѣ тия дѣца, испоплашени до подивяване одѣвъ, устрѣмихъ приятелски погледи къмъ Огнянова. Духътъ се подигна на всичкитѣ; тѣ се прѣспирахъ коя да излѣзе по-напрѣдъ да се разговаря съ добрия тозъ човѣкъ, когото вече обичахъ.

Рада отъ едно прѣхласвание минхъ въ друго. — Учудена, трогната до сълзи, изненадана, тя глѣдаше съ благодарностъ тоя великодушень човѣкъ, който ѝ дойде на помощъ въ такава тежка минута. Прѣвъ пакъ тя срѣщаше, и то въ единъ непознатъ, топло и братско участие. Тозъ ли бѣ шпионинътъ? Той сега стояше, като ангелъ хранителъ нейнъ! Той стѣпка Стефцова, като червекъ. Тя тържествуваше, тя порасте пакъ, тя погледна гордо и щастливо на всѣкъдѣ — и на всѣкъдѣ срещна съсѣчувствени погледи. Сърдцето ѝ се палѣ съ признателно вълнение, а очитѣ съ сълзи...

На третото момиче, Огняновъ зададе такъвъ въпросъ:

— Райно, я ми кажи при кой български царъ българитѣ станяхъ християни, покрѣстихъ се?

И той глѣдаше кротко и приятелски невиннитѣ очички, обѣрижти къмъ него и по които още стояхъ слѣди отъ сълзи.

Момиченцето помисли малко, помръдна си уснитѣ, па извика съ гласецъ ясенъ, тънъкъ и звънливъ, като на чучулига, кога заранъ пѣе изъ въздуха:

— Вългарскиятъ царъ Борисъ покърсти българитѣ!

— Много хубаго, браво, Райно... Кажи ми сега кой изнамѣрилъ българската азбука?

Тоя въпросъ позатрудни момичето. То попримигна за да си докара на ума отговора, зина да каже, но се спрѣ несомоувѣренно и готово да се смути.

Огняновъ му помогна: — Нашето А, Б, Райно, кой го написа?